

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudkyní Mgr. et Mgr. Lenkou Bahýřovou, Ph. D. ve věci

žalobce: **M. K.**
st. příslušnost R. f.
bytem X

zast. advokátkou Mgr. Marinou Musilovou
sídlem Sukova 49/4, 602 00 Brno

proti

žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**
sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, 140 21 Praha 4

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 28. 3. 2024, č. j. MV-22421-4/SO-2024,

takto:

- I. Žaloba **se zamítá**.
- II. Žalobce **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalované se **nepřiznává** náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci a předcházející průběh řízení

1. Žalobce podal dne 23. 3. 2023 žádost o vydání nového povolení k dlouhodobému pobytu za účelem *jiné/ostatní* dle § 45 odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České

republiky a o změně některých zákonů („zákon o pobytu cizinců“). V únoru 2023 totiž zahájil kurzy studia angličtiny v jedné jazykové škole (*Go Study group, jazyková škola s právem státní jazykové zkoušky s.r.o.*) a češtiny v jiné jazykové škole (*Jazyková škola s právem státní jazykové zkoušky PELICAN, s.r.o.*). Po jejich absolvování se přihlásil ke studiu na AMBIS vysoká škola, a.s., na níž byl přijat a od 20. 9. 2023 je zde studentem 1. ročníku bakalářského studijního programu Marketingová komunikace. V době podání žádosti žalobce pobýval na území České republiky na základě povolení k dlouhodobému pobytu za účelem studia, konkrétně prezenční formy studia 1. ročníku bakalářského studijního programu Architektura a urbanismus na Fakultě architektury Vysokého učení technického v Brně (VUT) v akademickém roce 2022/2023; povolení bylo vydáno s platností od 1. 9. 2022 do 31. 8. 2023.

2. Správní orgán zjišťoval, zda žalobce plnil předchozí účel k pobytu a dospěl k závěru, že tomu tak nebylo. Studium na VUT bylo žalobci ukončeno z důvodu neplnění studijních povinností, neboť v zimním semestru školního roku 2022/2023 získal pouze 2 kredity (z předmětu Výtvarné techniky – kresba); pro postup do dalšího semestru jich potřeboval získat minimálně 17. V období zimního semestru se žalobce nepřihlásil k žádné zkoušce. Žalobce dle správního orgánu rezignoval na plnění studijních povinností, počínaje 2. 12. 2022 neplnil své studijní povinnosti ani v základu (VUT nenavštěvoval), a proto správní orgán prvního stupně žádost žalobce zamítl rozhodnutím ze dne 8. 1. 2024, č. j. OAM-8515-30/DP-2023.
3. Závěr správního orgánu prvního stupně k odvolání žalobce potvrdila žalovaná rozhodnutím ze dne 28. 3. 2024, č. j. MV-22421-4/SO-2024 („napadené rozhodnutí“). Uvedla, že status studenta (do 6. 4. 2023) nelze bez dalšího považovat za plnění účelu povoleného pobytu. Také judikatura správních soudů vyžaduje dlouhodobé a kontinuální plnění účelu pobytu (viz např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 12. 2011, č. j. 7 As 82/2011-81, ze dne 14. 1. 2016, č. j. 7 Azs 313/2015-35). Žalovaná v odůvodnění odkázala též na důvodovou zprávu k zákonu č. 222/2017 Sb., jímž bylo do § 45 odst. 1 zákona o pobytu cizinců doplněno neplnění účelu pobytu jako důvod pro zamítnutí žádosti, nejde-li o neplnění účelu po přechodnou dobu a ze závažných důvodů. V případě žalobce o takové omluvitelné důvody nešlo.

II. Žaloba

4. Žalobce se vymezil proti závěru správních orgánů, že by účel předchozího povoleného pobytu *převážně* neplnil. Od zahájení do ukončení zimního semestru výuku řádně navštěvoval a rozhodně neměl několikaměsíční absenci či rozsáhlou nepřítomnost ve výuce. Žalobce se během zkouškového období usilovně snažil o záchranu svého studia. Plnil nadále své úkoly a vzdělával se, aby mohl ve studiu pokračovat. Zisk pouhých dvou kreditů ještě neznamená, že by účel pobytu neplnil. Protože byl problém zejména v jazykové bariéře, rozhodl se doplnit znalosti jazyků. Na zkoušky se lze přihlašovat po celé zkouškové období, tj. až do 12. 2. 2023. Podle žalobce lze tedy nejdříve po skončení zkouškového období hovořit o tom, že neplnil povinnosti studenta. Potom by optikou správních orgánů nebyl účel pobytu plněn pouze v období 13. 2. 2022 až 22. 3. 2023, tj. po přechodnou dobu (37 dnů z 203 dnů).
5. Žalobce uvedl s odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 11. 2014, č. j. 9 Azs 219/2014-39, uvedl, že u neplnění účelu pobytu nelze hovořit o jakémkoli neplnění, ale o *převážném* neplnění účelu, pro který byl pobyt povolen. Dle rozsudku Nejvyššího

správního soudu ze dne 27. 9. 2013, č. j. 4 As 114/2013-35, je doba, po kterou cizinec neplnil účel pobytu, vymezena jako *dlouhodobé neplnění účelu pobytu*. Pokud žalobce účel pobytu neplnil pouze po dobu 37 dnů z 203, nelze hovořit o převážném neplnění, nešlo ani o dlouhou dobu, ani o převažující období v posuzovaném časovém období.

6. Žalobce rovněž vyjádřil nesouhlas se závěrem správním orgánů, že neprokázal závažné důvody pro neplnění účelu pobytu. Pokud žalobce v průběhu studia shledal, že jeho jazykové neznalosti mu neumožňují další studium a současně se tyto nedostatky snažil odstranit svou účastí na jazykových kurzech, je nutné v této skutečnosti spatřovat závažné důvody pro neplnění účelu pobytu. V době, kdy studium započal, si žalobce nebyl vědom, že bude potřebovat jazykové znalosti v takovém rozsahu. Jazykové kurzy však byly zahájeny až v únoru 2023, žalobce proto jejich studium nemohl započít dříve.
7. Současně žalobce upozornil na to, že v době rozhodování správního orgánu již studoval na vysoké škole (AMBIS vysoká škola, a.s.). Ke dni rozhodování správního orgánu (8. 1. 2024) tedy byl studentem vysoké školy a plnil účel povoleného dlouhodobého pobytu (k tomu viz rozhodnutí Krajského soudu v Plzni ze dne 2. 4. 2014, č. j. 15 A 73/2012-54). A v současnosti je úspěšným studentem této školy.
8. Žalobce rovněž namítl, že správní orgány nezohlednily dopad svého postupu do rodinného a soukromého života žalobce. Tím byl porušen čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod („Úmluva“). Přiměřenost dopadů do soukromého a rodinného života cizince je nutno zkoumat, i když to zákon explicitně nepředpokládá. Žalobce pobývá v České republice od roku 2018. Má tu veškeré zázemí a přítelkyni, která je rovněž studentkou. V důsledku napadeného rozhodnutí bude muset vycestovat do Ruska bez reálné možnosti vrátit se zpět. Vycestování do Ruska pro něj bude znamenat i nucenou účast ve válečném konfliktu, se kterým nesouhlasí.

III. Vyjádření žalované

9. Žalovaná trvala na zákonnosti a správnosti napadeného rozhodnutí. A ve svém vyjádření v podrobnostech odkázala na odůvodnění napadeného a prvostupňového rozhodnutí.
10. K námitce, že správní orgány nezohlednily dopad svého postupu do soukromého a rodinného života žalobce, žalovaná konstatovala, že v případě zamítnutí žádosti dle § 45 odst. 1 zákona o pobytu cizinců se takový dopad nepřezkoumává. Skutečnost, že má na území přítelkyni, žalobce mohl tvrdit v předcházejícím řízení. Žalobce zde nemá zakázaný pobyt, jen nebylo vyhověno jeho žádosti o nové povolení k dlouhodobému pobytu. Žalovaná k tomu rovněž odkázala na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 11. 2008, č. j. 5 Azs 46/2008-71, podle něhož by zásahem ve smyslu čl. 8 Úmluvy mohl být zpravidla pouze dlouhodobý zákaz pobytu, event. situace, kdy by s ohledem na osobní či rodinné vazby byla nepřiměřená již pouhá nutnost vycestovat.
11. Podle žalované není napadené rozhodnutí z hlediska čl. 8 Úmluvy nepřiměřené. Žalobci není znemožněno do budoucna na území pobývat, resp. pobývat s rodinou ve stejném státě. Napadené rozhodnutí zároveň odpovídá okolnostem daného případu a skutkově shodným případům.

IV. Posouzení věci soudem

12. Žaloba je přípustná. Podala ji oprávněná osoba (§ 65 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, „s. ř. s.“) v zákonné lhůtě (§ 172 odst. 1 zákona o pobytu cizinců). O žalobě

krajský soud rozhodl bez nařízení ústního jednání, neboť pro tento postup byly splněny zákonné podmínky (§ 51 s. ř. s.).

13. Podle § 45 odst. 1 zákona o pobytu cizinců platí, že *cizinec, který je držitelem povolení k dlouhodobému pobytu a hodlá na území pobývat za jiným účelem, než který mu byl povolen, je povinen požádat ministerstvo o udělení nového povolení k dlouhodobému pobytu. (...) Nové povolení k dlouhodobému pobytu dále nelze udělit, jestliže cizinec neplnil před podáním žádosti o vydání nového povolení k dlouhodobému pobytu na území účel, pro který mu bylo povolení k dlouhodobému pobytu vydáno; to neplatí, pokud cizinec prokáže, že se jednalo o neplnění účelu ze závažných důvodů po přechodnou dobu. ... (pozn. zvýrazněno soudem).*
14. Žalobce jednak zpochybňuje, že by před podáním žádosti o vydání nového povolení k dlouhodobému pobytu neplnil účel svého dosavadního povolení k pobytu, tj. studia na Fakultě architektury VUT. A i pokud by tomu tak bylo, bránily tomu podle žalobce omluvitelné důvody spočívající v jeho nedostatečných jazykových znalostech. Ani jednu z těchto námitek neshledal soud důvodnou.
15. Při výkladu aplikovaného důvodu pro zamítnutí žádosti žalobce o nové povolení k pobytu je třeba vyjít z účelu jeho zákonného zakotvení. Dle důvodové zprávy k zákonu č. 222/2017 Sb., jímž byla podmínka plnění účelu předcházejícího povoleného pobytu s účinností od 15. 8. 2017 do § 45 odst. 1 zákona o pobytu cizinců vložena, se „*upravuje důvod pro nevydání (nového) povolení k dlouhodobému pobytu za jiným účelem (tedy pro zamítnutí žádosti o změnu účelu pobytu). Účelem navrhované změny je zabránit využívání oprávnění k pobytu k jinému než deklarovanému účelu. (...) Cílem navrhovaného ustanovení je explicitně zakotvit jako důvod nevydání povolení k dlouhodobému pobytu za jiným účelem (resp. nepovolení změny účelu pobytu) skutečnost, že cizinec v době před podáním žádosti o vydání povolení k dlouhodobému pobytu za jiným účelem neplnil účel pobytu, pro který mu bylo vydáno původní povolení k dlouhodobému pobytu. Právní úprava přitom dopadá „na případy neplnění účelu toliko v minulosti (v době před podáním žádosti o změnu účelu pobytu). Pokud cizinec v době po podání žádosti o vydání povolení k dlouhodobému pobytu za jiným (novým) účelem neplní původní účel, nelze jeho jednání subsumovat pod navrhovanou úpravu v § 45 odst. 1. A v individuálních situacích je rovněž třeba zohlednit, že cizinec objektivně po přechodnou dobu účel pobytu plnit nemůže.*
16. Zákon o pobytu cizinců vychází z předpokladu, že cizinec, který získal povolení k pobytu na území České republiky k určitému účelu, je povinen povolení k jím deklarovanému účelu náležitě využívat. A je v pravomoci státu nastavit podmínky, za nichž bude mít cizinec možnost na území České republiky pobývat (srov. nález Ústavního soudu ze dne 12. 7. 2005, sp. zn. I. ÚS 38/04). Pokud cizinec účel pobytu neplní, může to jeho pobytovou situaci na území České republiky významně zkomplikovat; může dojít k neprodloužení pobytu, neudělení pobytu za jiným účelem, event. ke zrušení povolení k pobytu. Výjimkou jsou individuální situace, kdy cizinec objektivně (a ze závažných důvodů) po přechodnou dobu účel pobytu plnit nemůže. Tj. pokud cizinec prokáže, že se jednalo o neplnění účelu ze závažných důvodů po přechodnou dobu, neplnění účelu pobytu s sebou uvedené negativní dopady neponese (k tomu viz dále).
17. Plněním účelu pobytu je třeba rozumět skutečné vykonávání určité činnosti, nikoliv formální splnění podmínek pro výkon takové činnosti. Tak např. je-li účelem dlouhodobého pobytu podnikání, nestačí disponovat podnikatelským oprávněním; podnikatelská činnost musí být fakticky vykonávána (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 12.

2011, č. j. 7 As 82/2011-81, či ze dne 19. 1. 2012, č. j. 9 As 80/2011-69). Obdobně je-li účelem dlouhodobého pobytu studium, nestačí se ke studiu na příslušné škole zapsat, je potřeba skutečně plnit povinnosti studenta. Již jen s ohledem na tento požadavek se nelze bez podrobnějšího posouzení skutečného plnění studijních povinností ztotožnit s argumentací žalobce, že účel pobytu plnil až do okamžiku, kdy měl na dané škole status studenta (6. 4. 2023), event. do ukončení zimního semestru v únoru 2023 dle harmonogramu školního roku 2022/2023 na VUT.

18. Pro přijetí závěru, zda cizinec plnil účel pobytu, resp. jak dlouho tento účel plnil, je nutné zohlednit všechny relevantní okolnosti konkrétního případu. Lze přitom vyjít z dosavadní judikatury Nejvyššího správního soudu, podle níž nelze hovořit o „*jakémkoliv neplnění, ale o převážném neplnění účelu, pro který byl pobyt povolen*“ (cit. rozsudek ze dne 6. 11. 2014, č. j. 9 Azs 219/2014–39). Plnění studijních povinností musí být bráno vážně a musí být skutečně realizováno, což ze strany studenta vyžaduje významné časové a intelektuální investice. Vedle docházky do výuky a přípravy na ní (v době, kdy výuka probíhá), zejména musí být zřejmá snaha studenta o plnění takových povinností, které jsou spjaté s postupem ve studiu. Tento postup je vázán na získání kreditů za jednotlivé předměty a student musí v tomto směru vyvíjet snahu, tj. musí získávat zápočty, skládat zkoušky a plnit další podmínky potřebné pro získání stanoveného minimálního počtu kreditů; jinak ve studiu (do dalšího semestru) postoupit nemůže. Bylo tak nutno zjišťovat, zda žalobce před podáním nové žádosti o dlouhodobý pobyt za jiným účelem (23. 3. 2023) v převážné míře plnil své studijní povinnosti ve zvoleném studijním programu na Fakultě architektury VUT v akademickém roce 2022/2023 či zda tomu tak nebylo.
19. Žalobce nezpochybňoval, že v prvním (zimním) semestru získal pouze dva kredity z potřebných minimálně 17 kreditů. Žalobce před správním orgánem sám vypověděl, že se naposledy na výuku připravoval na přelomu listopadu a prosince 2022, v posledním týdnu výuky zimního semestru. V rámci zkouškového období se ale nepřihlásil na žádnou zkoušku, „protože už věděl, že studium ukončí, takže to nemělo smysl“. S touto výpovědí žalobce tedy příliš nekoresponduje jeho tvrzení uváděné v žalobě, že se během zkouškového období „usilovně snažil o záchranu svého studia“. Obecně sice platí, že na zkoušky se lze přihlašovat po celé zkouškové období, žalobce se však na žádnou zkoušku po celé zkouškové období nepřihlásil. Žalobce do zahájení zkouškového období výuku navštěvoval a snažil se studijní povinnosti plnit. Ve zkouškovém období však již zde žádná taková snaha o plnění studijních povinností ve vztahu ke studiu na VUT nebyla. Soud proto vyhodnotil úvahu správního orgánu, že žalobce přestal plnit povinnosti studenta v období, kdy skončila výuka a bylo zahájeno zkouškové období, jako odpovídající zjištěným skutečnostem. S ohledem na tento závěr je proto bezpředmětné zabývat se otázkou, zda žalobce účel pobytu neplnil pouze po přechodnou dobu 37 dnů, jak argumentoval v žalobě. Před podáním nové žádosti totiž účel pobytu vědomě neplnil v řádu měsíců (včetně celého zkouškového období), tj. po převažující období od počátku povoleného pobytu do okamžiku podání nové žádosti.
20. Argumentaci žalobce, že důvody pro neplnění pobytu účelu pobytu jsou v jeho případě omluvitelné, soud rovněž přisvědčit nemohl. Korektiv striktního požadavku, aby byl plněn účel povoleného pobytu, by měl být vyhrazen tíživým situacím, v nichž se mohou cizinci během svého pobytu na území České republiky ocitnout, a v jejichž důsledku objektivně nemohou plnit účel takového pobytu (typicky vážné osobní, zdravotní či rodinné důvody). Takovou skutečností nebude v případě dlouhodobého pobytu za účelem studia zjištění, že cizinec na studium nestačí, byť z důvodu jazykové bariéry. Nejedná se totiž o vážný

objektivní důvod, pro který by obecně mohlo být povoleno přerušení studia. Jedná se o neplnění studijních povinností, které má subjektivní charakter. Žalobce jednak mohl a měl vědět (měl a mohl si zjistit), jaká je požadovaná úroveň jazyka, v němž výuka zvoleného studijního programu probíhá a pokud v průběhu výuky zjistil, že na to jeho jazykové znalosti nestačí, tuto situaci mohl ve vztahu ke svému pobytovému oprávnění včas řešit. Omluvitelným důvodem proto nemůže být skutečnost, že jazykové kurzy, do nichž se žalobce přihlásil, byly zahájeny až v únoru 2023. Lze proto shrnout, že pokud korektiv „neplnění účelu ze závažných důvodů po přechodnou dobu“ nebyl v případě žalobce aplikován, takový postup byl správný.

21. Žalobce dále s odkazem na rozsudek Krajského soudu v Plzni ze dne 2. 4. 2014, č. j. 15 A 73/2012-5, poukazoval na to, že ke dni rozhodování správního orgánu byl studentem vysoké školy, a proto nebylo možné zamítnout jeho žádost. V odkazovaném rozhodnutí se však nejednalo o řízení ve věci nové žádosti o dlouhodobý pobyt za jiným účelem (jako v případě žalobce), nýbrž o prodloužení dlouhodobého pobytu za stejným účelem (podnikání), kdy cizinec neplnil účel pobytu z vážných důvodů, což bylo nutno zohlednit s ohledem na dopady zamítavého rozhodnutí do soukromého a rodinného života tohoto cizince [namísto § 37 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců měl být aplikován § 37 odst. 2 písm. b) téhož zákona ve znění účinném do 9. 5. 2013]. Konstrukce podmínek § 45 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, podle něhož postupovaly správní orgány v případě žalobce, je jiná, neboť staví na povinnosti cizince plnit účel povoleného pobytu před podáním žádosti o povolení k pobytu za jiným účelem. Případné aktuální studium žalobce na jiné vysoké škole ke dni rozhodnutí správního orgánu o jeho žádosti o dlouhodobý pobyt za účelem *jiné/ostatní*, tak nemohlo být pro posouzení věci relevantní.
22. Žalobce rovněž poukazoval na to, že se správní orgány nezabývaly dopadem napadeného rozhodnutí do jeho soukromého a rodinného života. K tomu je nutno uvést, že na úrovni zákona o pobytu cizinců je základem pro posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života cizince § 174a odst. 3 ve znění účinném od 15. 8. 2017. Ten vyžaduje posouzení přiměřenosti dopadů rozhodnutí pouze v případech, kdy to tento zákon výslovně stanoví. V ostatních případech se vychází z toho, že obecný test přiměřenosti provedl již zákonodárce tak, aby správní orgán nemusel v každém jednotlivém případě zkoumat přiměřenost dopadů do soukromého a rodinného života cizince. Z tohoto východiska však podle judikatury existují výjimky s ohledem na závazek vyplývající z čl. 8 Úmluvy, pokud cizinec vznesl konkrétní námitku nepřiměřenosti zásahu do soukromého a rodinného života a pokud tvrzená nepřiměřenost není již na první pohled nemyslitelná či jen zdánlivá (rozsudek NSS ze dne 22. 1. 2020, č. j. 10 Azs 256/2019-39, č. 3990/2020 Sb. NSS, body 15 až 19, který se týkal zrušení povolení k trvalému pobytu cizince). Rozhoduje-li proto správní orgán věcně a cizinec konkrétně tvrdí nepřiměřenost zásahu do svého soukromého a rodinného života, je povinen se přiměřeností dopadů rozhodnutí zabývat s ohledem na čl. 8 Úmluvy (viz shrnutí v usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 10. 2024, č. j. 8 Azs 99/2023-52, bod 13).
23. Správní orgány rozhodovaly věcně, nicméně zákon o pobytu cizinců správním orgánům v tomto případě výslovně neukládá posouzení dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života cizince. V takovém případě je nutno zohlednit, že žalobce namítl porušení čl. 8 Úmluvy, resp. neposouzení dopadů napadeného rozhodnutí do svého soukromého a rodinného života, poprvé až v žalobě, a to jen ve velmi obecné rovině. Správním orgánům tak nelze vytýkat, i s ohledem na zjištěné skutkové okolnosti věci (žalobce je mladý,

svobodný muž, bez doložených závazků či jiných pevných vazeb k území ČR), že takové posouzení napadené rozhodnutí, resp. rozhodnutí správního orgánu stupně neobsahuje. Se žalobcem uvedených tvrzení o jeho osobě zároveň není patrné, že by takové nepřiměřené dopady napadené rozhodnutí mít mohlo; žalobce zde nemá zakázaný pobyt a jeho tvrzení o vazbách na území ČR (že má přítelkyni, že zde pobývá od roku 2018), tak jak byla žalobcem uvedena, nelze považovat za důvody, pro který by bylo na místě čl. 8 Úmluvy aktivovat (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 11. 2008, č. j. 5 Azs 46/2008-71). Nejedná se ani o jinou výjimečnou situaci, kdy by vážné osobní či rodinné důvody mohly opodstatnit prominutí podmínky plnění účelu povoleného pobytu (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 9. 2023, č. j. 5 Azs 277/2022-37). Obává-li se žalobce újmy spojené s jeho případným návratem na území Ruské federace (zapojení do vojenského konfliktu na Ukrajině, s nímž nesouhlasí), může využít instituty, které nabízí zákon č. 325/1999 Sb., o azylu.

V. Závěr a náklady řízení

24. Námitky žalobce soud vyhodnotil jako nedůvodné a neshledal ani jiné důvody, pro které by bylo na místě žalobě vyhovět; proto žalobu zamítl (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).
25. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto ve smyslu § 60 s. ř. s., podle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce neměl ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Úspěšné žalované žádné náklady nad rámec její obvyklé úřední činnosti nevznikly, náhrada nákladů řízení jí tudíž přiznána nebyla (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 3. 2015, č. j. 7 Afs 11/2014-47).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvojím vyhotovení u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno dne 25. listopadu 2024

Mgr. et Mgr. Lenka Bahýřová, Ph.D., v. r.
samosoudkyně